

**Azərbaycan Respublikasının
Prezidenti yanında
Kütləvi İformasiya Vasitələrinin
İnkişafına
Dövlət Dəstəyi Fondu**

Azərbaycanın dövlətçilik tarixinin, milli adət-ənənələrinin, elm və mədəniyyətinin təbliği

**Faiq Ələkbərli
dosent, fəlsəfə üzrə
fəlsəfə doktoru**

III Yazı

Mirzə Əlekber Sabire görə, Şah İsmayıllı Sultan Selim arasındakı müharibə isə ona getirib çıxarıdı ki, islam dinine iki təzə ad qoymuş: sünni ve şie. Yalnız Nadir şahın Türk birliyinə, İslam birliyinə çalışdığını, ancaq bunun da neticəsiz olduğunu deyən, Sabir yazdı:

Bir vəqt Şah İsmayıllı Sultanı-Selime Məftun olaraq eyləlik İslami dünimə, Qoysuq iki təzə adı bir dini-qadimə, Saldı bu təşayyö, bu təsənnü bizi bim...

Nadir bu iki xəstəliyi tutdu nəzərdə, İstərdi əlac eyleye bu qorxulu dərdə, Bu məqsəd isə əzm edərək girdi nəbərdə, Məqətən onun nəçinə qoysuq quru yerdə...

İndi yənə var taza xəbar, yaxşı təməşə, İranlıq, osmanlılıq ismi olub ehə, Bir qış yer üstündə qopub bir yelə dəvə, Meydan ki, qızılırlar olur mahv sərapa. 1

Şiəlik və sünilik, osmanlılıq və iranlılıq anlayışları altında Türk xalqlarının parçalanmasının əleyhinə çıxış edən Sabir İslami birliyindən dəha çox Türk birliyinə çalışdığı hiss olunur. Bu mənada şairin ortaq Türk dili ideyasını müdafiə etmesi başa düşüləndir. Belə ki, Sabir Türkiye türkçəsindən Azərbaycan türkçəsinə bir şeir tərcümə etdiyini iddia edən Ə.Qəmküsarı tənqid etmişdir. Sabirin fikrincə, Türkiye və Azərbaycan türklərinin bir dili var: Türk dili. Sabir yazır:

“Omanlıdan Türk tacımı”-buñi biləm
Gerçek yazıcı gəncəl, yankı həndər;
Mümkin ki dili bir-birinə tacımı, amma
“Omanlıdan Türk tacımı”-ne deməkdir? 2

Eyni zamanda, o, ruslaşmış, ya da avropalımsız bezi “ziyaların”, ya da “intelligentlər”in Türk dilinə xor baxmasına, Türk dilində danışmayı, oxumağı özlərinə ayıb bilməsinə sətirik mənada da olsa, öz etirazını bildirmişdir. Sabir yazdı:

İntelijentik, bu ki, böhtan deyil,
Türk danişmaq biza şayan deyil,
Türk dili qabili-irfan deyil,
Biz buna qail olan insanları!
Ay barakallah, nə gözəl canlanqlı..

Türk qəzeti versə də əqlə ziya,
Mən onu almam əlimə mütləqə,
Çünki müsəlmanca qonuşmaq bana,
Eybdır! Öz eybimizi anlarıq!
Ay barakallah, nə gözəl canlanqlı.. 3

Bizcə, Həsen bəy Zərdabını “mənəvi atamız”⁴ adlandıran Sabirin tutduğu milli özünüdərkə yolu “Səttarxana” şeirində isə özünü dəha açıq bürüzə vermişdir. O, bu şeirində yazar ki, Azərbaycan türkləri Səttarxanla əhdü-peyman bağlayıb Məhəmməd Əli şah Qacarın istibdədina qarşı vətənin, millətin namusu uğrunda ayağa qalxmışlar:

Təki, milət macəsin Tehranda viranetidər,
Türkər Səttarxan ib əhdü-peyman etdilər,
Zühü isibdədə qarşı nifretən etdilər,
Milibə, miliyyətə can neqdi qurban etdilər,
Ayeyi – ‘zibni-əzim’ iftəq ol qurbanədir,
Abənim himmət-valayı-Səttarxanədir.

Həq mədədər oldu Azərbaycan ətrakına,
Ali-Qacarın protes etdilər Zəhəkkəna,
Ol şəhərən salan olsun əvəni-pakına
Kim, təkümüş qənlər Tabrizi Tehran ətrakına,
Onlarınn cənnət deyildir mənzil, aya nadir?
Abənim himmət-valayı-Səttarxanədir.
İsh Səttarxan, baxıv bir növ iqdamədib,
Birvəzü şahı yok, döyüni yekənədədib,

sahibi olsa da, Sovetler Birliyi dövründə bu məsələde çox ifrata varılmışdır. Xüsusilə də, şairin insanlığa esaslanan beynəlmilel ruhlu şeirlərində fəhlenin və əkinçinin insanla, müsəlmanın heyvanla, xotdanla müqayisəsi marksist-leninçi fəlsəfəcılər üçün ciddi bəhane olmuşdur. Birinci halda, şair fəhləyə, əkinçiyə başa çalmağa çalışır ki, insan olması üçün onu istismara edənlərə qarşı mübarizə aparmalıdır. O, yazırıdı:

Fehlə, özünü sən də bir insanı sanısan?!
Pulsuz kişi, insanlığı asanı sanısan?!

İnsan olanın cahü cələbi gərk olsun,
İnsan olanın dövbəli, mal gərk olsun,
Hümmət demirən, evbri ali gərk olsun;
Alçaq, ufacıq daxmanı samarəni sanısan?!
Axmaq kişi, insanlığı asanı sanısan?!

Hər macəsi-alıda soxulma tez araya,
Sən dur ayaq üstə, demə bir söz ümərəye,
Caiz deyil insanca danışmaq füoprəye,
Dövlətlərə kəndini yekənəni sanısan?!
Axmaq kişi, insanlığı asanı sanısan?! 6

Bir sözə, insan olmaq üçün fəhləyə bir yol göstərməyə çalışır və onu da “axmaq kişi” adlandırdı xeyli dərəcədə tənqid edir. Ancaq burada incə bir məqam var: “fəhlə”, “əkinçi” və “müsləman” fərqli anlayışlardır. Belə ki, fəhlə bir işçi kimi istismara məruz qalmış, istismarcılar tərəfin dən haqqları əlindən alınmış və in-

də yazırıdı:

Olmaz bu ki, hərəmə dəxətədə fəhlə,
Dövbəli dən yerdə casarətədə fəhlə,
Asuda nəfəs çəkməyə halətədə fəhlə,
Yainki hüquq üstə adavətədə fəhlə..

Fəhlə, mənə bir səyə, nədən hörmətin olsun?
Axma sehəb söz deməyə qüdətin olsun?
al çök, bala, dövbəlibə xidmətin olsun,
Az-çox sənə verdiklərinə minnətin olsun..
Bu çənə-fəlkə təsənə dövran edirimdi,
Fəhlə da özün daxili-həsnədirimdi. 7

Sabirin bir qədər sert və beynəl-

ləti ifadələrinə rast gəlmək mümkündür. Yeni Ağamirovun ifadə etdiyi ki-mi, eyni milletə mənsub olan mülkədarlarla kəndlər, burjualarla proletarlar, tacirlər ruhanıllar heç də ayrı-ayrı ictimai qruplar deyil bir bütünün içindədirler. Ancaq o başqa məsələdir ki, Sabir zaman-zaman şeirlərində millet daxilindəki hansı qrupları daha çox tenqid, ya da terif et. Ümumiyyətə Sabirin dünyagörüşünü təhlil edərək belə bir nəticəyə gərirk ki, onun ərsində İslamiyyət türkçülüyü bir vəh-đət şəklində götürülməsi daha çox özünü bürüze vermişdir.

Millət və xalq anlayışları haqqında dərütə eləmə təsəvvürü olmayan, bir çox hallarda bunları eyni mənada işlədən Sabir millətdən danışarkən, onu öz müxtəlif təbəqələri arasında daxili ziddiyətləri olmayan bütöv bir şey kimi göstərmir, eksine, müxtəlif siniflərin və ictimai təbəqələrin bir-birinə açıqca zidd mənəfeyini və bir-birindən qəti surətdə fərqlənən həyat şəraitini qeyd edirdi. Eyni millətə mənsub olan mülkədarlarla kəndlər, burjualarla proletarlar, tacirlər, ruhanıllar – bunların hamısı Sabirde müxtəlif ictimai qruplardır, bunların mənəfeyi bir-biri ilə toqquşur, bir-birinə tamamilə zidd olur. Həm de çox maraqlı kifirlər söylemişdir. Millet və xalq anlayışları haqqında dərütə eləmə təsəvvürü olmayan, bir çox hallarda bunları eyni mənada işlədən Sabir millətdən danışarkən, onu öz müxtəlif təbəqələri arasında daxili ziddiyətləri olmayan bütöv bir şey kimi göstərmir, eksine, müxtəlif siniflərin və ictimai təbəqələrin bir-birinə açıqca zidd mənəfeyini və bir-birindən qəti surətdə fərqlənən həyat şəraitini qeyd edirdi. Eyni millətə mənsub olan mülkədarlarla kəndlər, burjualarla proletarlar, tacirlər, ruhanıllar – bunların hamısı Sabirde müxtəlif ictimai qruplardır, bunların mənəfeyi bir-biri ilə toqquşur, bir-birinə tamamilə zidd olur. Həm de çox maraqlı kifirlər söylemişdir.

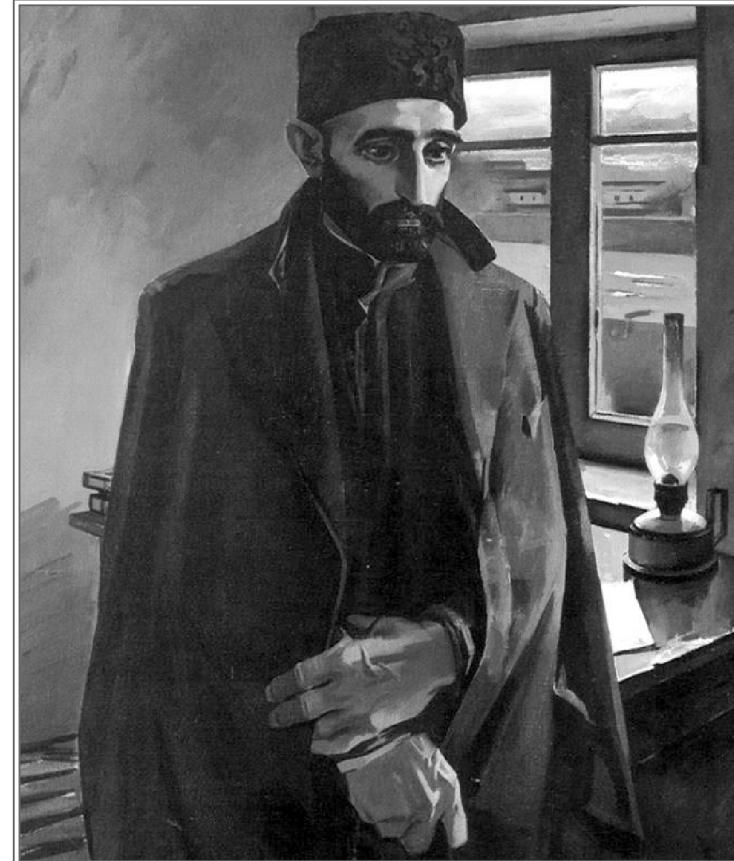
Sabirin türkçülükle bağlı mövqeyi də olduqca ciddi və dəqiq idi. Onun dünyagörüşündə türkçülük edələtliliyin, paklığın, doğruluğun rəmzləri olub, bir bütün təşkil edirdi. Sabir hesab edirdi ki, İslam dəninde məzheb ayrılıqları doğru olmadığı kimi, Türk xalqları arasında da bir-birinə zidd ideyaların olması özlerinin özərinə qənim kəsilməsiనə səbəb olmuşdur. Ona görə də, Türk xalqlarının osmanlılıq, iranlılıq, babililiq, sünnilik, şielik, rusçuluq, səsializm və digər anlayışları altında parçalanmasının əleyhinə olan Sabir Türkün özüne dönüşünü Türk dünyagörüşünün özündə və İslamiyyətin ilkin prinsiplərində görmüşdür.

1 Yenə orada, s. 123-124

2 Yenə orada, s. 313

3 Yenə orada, s. 251

4 Sabir Mirzə Ələkbər.

İz-i-islam, vələn namusunu yüz qatedib,
Həmət-həysiyyət-milliyyətin isbatədib,
İndi döyüni təvəccən röqəsi İrandır,
Abənim himmət-valayı-Səttarxanədir. 5

Ancaq həmin şeirində şairin yazması ki, “Həq mədədər oldu Azərbaycan ətrakına (Türkərə), Ali-Qacarın protes etdilər Zəhəkkəna”, bizcə burada Məhəmməd Əli şah Qacarın istibdədinin öne çekilməsi fonunda Azərbaycan türkərinin onlara qarşı mücadiləciliyi isə dövrün ideoloji təbliğatından yaranmış yanlışlıqların nəticəsi idi. Əslinde Azərbaycan türkərinin mücadiləsi Qacarlarından çox Məhəmməd Əli şah Qacarı mütləqiyət oyununa sürkətən farsdilli qüvvələrə, onların havadarlarına qarşı idi.

Bizcə, “Molla Nesreddin” jurnalı Sabirin milli və dini ruhlu üsyankarlığının müəyyən qədər “beynəlmilel” ruha çevrilmişində müəyyən pay

sən keyfiyyətlərdən məhrum olmuşdur. Sabir də fəhləyə demək istəyir ki, sən fəhlə de olsan, amcaq bir insansın və insanlıq haqqlarına sahib çıxmışan. Diger tərəfdən, Sabir tənqid etdiyi fəhlə ümumi bir anlayışdır. Yəni dini, milli kimliyindən asılı olmayaraq işleyən və istismara məruz qalınanın hamısı fəhlədir. Burada əsas məsələ fəhlənin fəhlə olduğu üçün insanlıq qururunun tap-dalanmasıdır ki, Sabir onları buna qarşı çıxmazı və haqlarına nail olmaq, bərabərlik üçün mübarizəyə şəxslərdir. O, “Bakı fəhlələrinə” şeirlərindən qələmənisi daha çox özünü bürüze vermişdir

Şübhəsiz, Ağamirov burada da həqiqəti bir kənara qoyub marksist-leninçi təlimə uyğun hərəkət edir. Çünkü Sabir millət, milliyyət anlayışını nəinki bilir, eyni zamanda çoxlarının bundan xəbərsiz olmasına təsəssüfü ifadə edirdi. Üstəlik, Sabir bir millet üçün vacib olan milli dili, milli adət-ənənələrin, tarixi-coğrafiyasının nə olduğunu çox yaxşı dərklərdə edirdi. Onun şeirlərində de fələrlər türk dili, türk adət-ənənələri, türk mil-

Hophopname. İki cildi. II cild. Bakı, 2004, s. 169
5 Yenə orada, s. 73
6 Sabir Mirzə Ələkbər. Hophopname. İki cildi. II cild. Bakı, 2004, s. 100
7 Sabir Mirzə Ələkbər. Hophopname. İki cildi. II cild. Bakı, 2004, s. 48
8 Ağamirov M.M. Mirzə Ələkbər Sabirin dünyagörüşü. Bakı, Azəmeş, 1963, s. 86

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti yanında Kütləvi İformasiya Vasitələrinin İnkişafına Dövlət Dəstəyi Fondu maliyyə dəstəyi ilə çap olunur